

Kuva 1: Seppo Helin, OH3SG asemallaan 1953.

Kuva 2: Tapani Juhola, OH2LU asemallaan 1956.

Historiallinen yhteys OH3SG - OH2LU, 6.12.2003

Tapasin OT Seppo Helinin, OH3SG, SRAL:n talvipäivillä Pieksämäellä vuonna 2002. Illallisella pieksämäkeläisten järjestämän mainion ohjelman lomassa aloimme muistella menneitä. Ei tainnut Seppo muistaakaan, että hän oli minun ensimmäinen yhteyteni 6.12.1953, klo. 12.00 SA. Päätimme silloin, että pitäisimme 50-vuotisjuhlayhteyden Itsenäisyyspäivänä 2003.

50-vuotisjuhlayhteys

Niinpä sitten tapasimme 6.12.2003, klo 12.00 SA., taajuudella 3620 kHz kaikessa rauhassa, kun molempien antenninkin toimivat 80 metrin alataajuuksilla paremmin. Yhteyden aikana kertasimme, mitä muistimme vanhoista ajoista. Seppo oli saanut lupansa tammikuussa 1953, minulle lupa myönnettiin saman vuoden syyskuussa. Sepolle ensimmäinen yhteytemme oli no. 778, minulle siis no. 1.

Sepon asema oli jo vuonna 1953 korkeatasoinen: sedän Amerikasta tuoma Hallicrafters S38B-vastaanotin ja omatekoinen (totta kai!) lähetin: ECO VFO + väliasteet ja 6L6 PA, tehoa huikkeit 15 W (Kuva 1). Sepon antenni oli 41 m long waijeri.

Valokuvaa tai muuta dokumenttia ensimmäisestä kideohjatusista lähettimestäni ja konverterilla varustetusta BC-vastaanotimestani en ole enää löytänyt. Antenni oli puiden väliin pingotettu 40 m pitkä hertsilanka, joka vähän väliä katkeili tuulussa.

Loppuvuodesta 1954 oli minullakin oikea lyhytaaltovastaanotin, Torotorin kelasarjasta tehty, ja Gelson VFO:n ympärille rakennettu lähetin, pääteputki PE 08/40. (Kuva 2).

OH3SG asemallaan 6.12.2003.

Harrastuksen alkutaipaleella

Seppo kertoi vanhempiensa olleen ylpeitä siitä, että poika oli oppinut paljon uusia asioita, mm. sähkötyötaidon ja läpäissyt vaativan radioamatöörikokeen. Jonkin verran hänen vanhempansa olivat toki huolissaan mukaansatempaavan harrastuksen vaikutuksesta koulunkäyntiin. Asiasta päästiin kuitenkin yhteisymmärrykseen sopimalla, että homma hoidetaan vuosi ja luokka periaatteella, niin kuin sitten kävikin.

Vanhempani tukivat myös harrastustani, koska näkivät jo silloin, että kielitaitoa tarvitaan ja näin kotona radion välityksellä kieliä voisi kätevästi harjoitella. Ehkäpä harrasteesta olisi hyötyä muutenkin. Vanhempani kylläkin pitivät huolta siitä, että pääasia, koulunkäynti ei häiriintyisi harrasteen takia!

Elmerini oli Erkki Koivukangas, OH2OV (SK), Järvenpäässä kun asuin. Häneltä sain tarvikkeita, kytkinkaavoja ja hyviä neuvoja siltä seisomalta. Oli juhlahetki käydä hänen superasemallaan: kuunnella DX:iä Eddystone- liikennevastaanottimella, ihailia lähettimen ja muiden laitteiden huippuhienoa kädentyötä ja kääntää katon läpi viedyn antenniputken päässä olevaa suunta-antennia isosta ratista!

Sepolla tuntuu olleen koko joukko Elmereitä. Riihimäellä oli jonkinlainen radioamatöörien keskittymä, koulupojista aikuisiin ammattilaisiin saakka. Olisiko ViestiR:n vaikutusta? Elmereistään Seppo mainitsee Pentti Kallion, silloin OH3RL, joka auttoi rakentelussa, Pentti Kolehmainen, OH3QU, myöhemmin OH2QW

OH2LU asemallaan 6.12.2003.

(SK), joka neuvoi liikenneasioissa ja Leo Lappalaisen, OH3NJ (SK), joka auttoi kaikissa amatööriasioissa.

QRT-kauden jälkeen ääneen

Että olemmeko usein pitäneet yhteyksiä sitten vuoden 1953? Lokeistamme havaitsimme, että 80 m sähkötyöliikennettä harrastimme ahkerasti 1950-luvulla, kun nyt saa hakemalla hakea juttukaveria 80 m sähkötyösegmentiltä. Minulle 1960-luku oli hiljaiseloa radioharrasteen osalta, hyvä kun muistin maksaa SRAL:in jäsenmaksut ja uusia luvan. Kun sitten tulinkin takaisin ääneen 1970-luvun alussa, kiinnostuin DX-jahdista ja kotimaan yhteydet jäivät vähemmälle. Kun DXCC-maat "loppuivat" tavanomaisilla moodeilla, alkoi v. 1987 jännittävä RTTY/Digi-kausi, joka vieläkin jatkuu.

Seppo koki samanlaisen hiljaisen kauden v. 1962 syksystä lähtien, jolloin asuinpaikka vaihtui Tampereelle. Radiohiljaisuus päättyi v. 1972, jolloin Seppo hankki ensimmäisen SSB-transceiverinsä TS-510:n. Ossin tilastoista päätellen myös Seppo kiinnostui DX-työskentelystä, joten kotimaan yhteydet ovat jääneet vähiin häneltäkin.

Totesimme maailman muuttuneen 10-vuotisen poissaolomme aikana valtavasti, ennen muuta tekniikka. AM-lähetteen tilalle oli tullut SSB, samoihin kuoriin ahdetut lähettimet ja vastaanottimet, transceiverit olivat syrjäyttämässä erillislaitteet, lankojen tilalle tai täydennykseksi tulivat tri-banderit. Kun 1950-luvulla meille jokainen yhteys oli ikään kuin taide-elämys, josta nautittiin täysin siemauksin ja joka toteutettiin pitkän kaavan mukaan, niin jo 1970-luvulla tuntui yhteyksien nopea-tempoinen tehtäville pääasiaksi, raportitkin oli standardoitu 59(9)!

Päätimme kolmen vartin juhlayhteytemme normaalein rituaalein unohtamatta tietenkään asiaankuuluvia kommentteja nykymeiningistä ja palasimme normaaliin päiväjärjestykseen eli Itsenäisyyspäivän viettoon.

OH3SG ja OH2LU,
molemmat vuodesta 1953.